

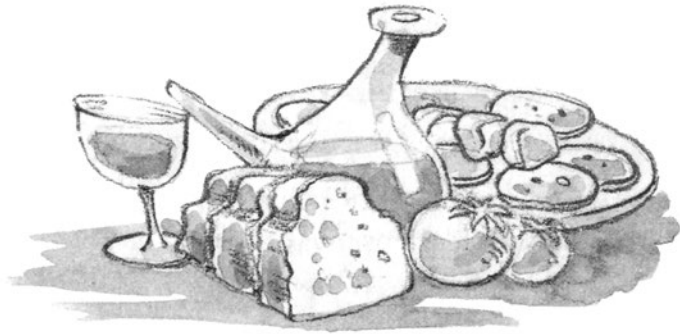
EL MICALET GALÀCTIC

La història de Vilafartera

Vicent Marçà

Dibuixos d'Horacio Elena

El poble de Vilafartera

Fa temps, hi havia un poble, més enllà de les muntanyes de la neu, on tots els menjars eren abundants. Segons vaig sentir dir a un vellet que assegura haver-lo visitat, tenia el nom de Vilafartera.

Tan bona era l'aigua i tan fèrtil la terra que els seus habitants obtenien tota classe de collites. I tenint qualitat de productes, elaboraven un pa, unes conserves i un oli com no n'hi havia d'altres en el món.

I no cal que us diga com estaven de preciosos els seus animals. La llet de les seues vaques va assolir fama a l'estranger; la carn de corder era molt buscada pels carnisers de les grans capitals i els seus formatges eren els preferits del rei de Transsilvània i de quatre maharajàs de l'Índia.

Els vilafarters ensenyaven els seus fills des de ben menudets a conèixer les propietats de cada aliment i a apreciar els productes de les distintes èpoques de l'any.

Els xiquets d'aquell poble, i els grans, s'ho passaven d'allò més bé menjant. Tasta que tastaràs, provaven sense manies embotits, verdures, fruites i peix de totes les varietats. I a cada un li trobaven el seu gust propi.

Mireu si van arribar a ser experts en qüestió de paladars que organitzaven concursos. Havien d'endevinar, amb els ulls tapats, els menjars que hi havia a taula, i qui més n'encertava era el campió.

Miquel Bresquilla, que tenia guanyades ca-

torze medalles en la modalitat de fruites, sabia distingir entre mandarines, satsumes, nàvels i clemetines sense un error ni mig.

En passar el temps, com aquell qui no vol, cada persona es va especialitzar en un menjar i la resta de veïns, en referir-se a ell, li afegia al nom el del seu menjar predilecte. Així, era normal trobar un Ferran Botifarra, algunes Maries Merenga, diversos Joseps Cuixadepollastre o més de vint Isabels Melodalger.

Al rei li va agradar tant la idea que va decidir apuntar aquells malnoms al llibre de naixements per saber a quina família pertanyien els nadons. Però hi van haver moltes protestes.

—El meu fill es dirà Meló —deia un pare entusiasmat per aquesta fruita.

—No, al nostre fill vull que li posen Salat, com a mi —deia la mare, que tenia el costum de menjar-se la sal a grapats.

—I si li posem el nom dels dos? —explicava l'apuntador de palau.

—Impossible! —deien pare i mare alhora—, vosté es pensa que al nostre fill li han de dir Meló Salat?

No era broma, no. A cada carrer, comptant per damunt damunt, hi podia haver una dotzena de matrimonis amb dificultats per a passar el llinatge als fills. Total que, per evitar Formatge d'Encisam, Cansalada Llet, Oufregit Cigró i altres parelles d'aquest estil, van decidir que als nounats només els posarien el nom. Els cognoms ja se'ls buscarien ells de més grans segons per quin menjar es decantaven.

Visitants forasters

Els pocs viatgers que podien visitar aquella vall escampaven les seues meravelles sense parar. Com a resultat de les contalles, a l'estiu, quan el pas de les muntanyes de la neu estava practicable, hi arribaven homes i dones importants a demanar consells per alimentar-se millor.

Els vilafarters, amables i tranquils, atenien els forasters i els explicaven la dieta que a cadas-

cú li convenia més. Tothom trobava remei i satisfacció.

En certa ocasió hi va anar un marquès de la Xina que volia una dieta per a aprimar-se. Com pensava quedar-s'hi una temporada va encomanar al sastre que li preparara roba.

—El que vós em demaneu no és fàcil, senyor marquès de la Xina. No he cosit uns pantalons tan amples mai. No sé si tindrè fils prou llargs.

La seua grossària sorprenia els xiquets, que, en passar pel seu costat, deixaven de jugar per mirar-lo i obrien la boca sense tindre gana.

—Mireu —va dir Jaumet Cirera—, amb la seua corretja podríem fer unes regnes per al cavall que ha comprat el meu pare.

Cada dia seguia al peu de la lletra les instruccions que li havia escrit Remeis Espàrrec, experta en dietes amb poques calories. Pesava el menjar i tot, per tal de no passar-se'n ni un pesic, i abans d'una setmana havia perdut tants

quilos que li queien els pantalons nous. Tant es va aprimar que plorava per si a sa casa no el reconeixien.

Un altre estiu hi va acudir una princesa italiana per a millorar la vista. Amb el règim que li van preparar, va corregir de tal manera la visió que el dia que feia cinc es va esglaiar del que va veure.

—Oh! Mireu allà! —deia a la seua secretària—. Acabe de comptar trenta formigues.

—On, princesa? Jo no les veig!

—Sí, dona, a l'altre costat del carrer, sota l'arbre!

I les ulleres que li havia inventat un metge dels ulls, les va fer a miquetes perquè ja no les necessitava i perquè eren lletges.

Altres personatges de fora van aprofitar el coneixement dels vilafarters sobre alimentació per a purificar-se la sang, per a tindre més força o per a ser més simpàtics.

Sí, també sabien com fer perquè una per-

sona disposara de simpatia en abundància. La dieta era a base de melmelades de sabors diferents.

Al mes de juliol es podien veure dotzenes de pallassos dels circs més importants del món passejant i petant-se de riure pels carrers de Vilafartera. Aprofitaven les vacances per reunir-se en aquell poble i, al mateix temps que descansaven, s'alimentaven engolint-se quilos i quilos de rialles de maduixa, de pruna o de préssec.

Un científic, que hi havia anat per no quedar-se calb, va veure l'efecte que en els pallassos produïen aquelles confitures. En tornar al seu país, va voler elaborar-ne, però va ser inútil.

Ningú va poder aconseguir-ho mai. El secret era que les fruites amb què es fabricaven les melmelades les collia un veí de Vilafartera, Joan Ensucrat, que sempre estava rient. I les preparava Carmeta Sacarina amb tota la dolçor del seu amor.

Avui dia ja no se'n poden trobar perquè
s'han acabat i un pot que guardaven al museu,
s'ha trencat.

